

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theophili Bernardini E Societate Iesv De Religiosæ Perseverantiae Præsidiis Libri XI. ...

Bernardin, Théophile

Antverpiae, 1622

5. Quibus præceptionibus meditatio dirigi possit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47032](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47032)

dicit quidam) cum sit conuersatio in cælis, ijs dignus non est mundus, qui iam in similitudinem & in sortem filiorum Dei, vel certa spe vel amica S. Spiritus in habitatione transuerunt.

Quare cum rerum earum, quas intuitu cernimus, nulla sit homine perfectior, adeoque nulla sit ex qua aptius in Deum transcendatur, cum in ipso homine nihil sit ratione & intelligentia præstantius, ipsæque melius perfici non valeant, quam sanctitate, donisque diuinis; restat vt fateamur nullam expressiorem Dei imaginem nobis expositam esse posse, quam ea sit, quæ tota diuinæ sanctitatis quasi communione adornata, se supra res infimas erigit, Dei que similitudo existit: huiusmodi autem est viri sancti animus, cuius cum omnia desideria, conatus & actus non solum vnum Deum spirent, sed à Deo etiam inspicientur, gubernentur, & quodammodo informentur: non est vbi euidentius Dei sapientiam, consilia, bonitatem, accessus & recessus, iudicia & misericordiam, & alia plurima arcana diuina contemplari possimus: mentis quoque ad superna conscendentis profectus & defectus, mutationes & alternationes, totamque planè viam quam ad perfectam contendens terere debet, tum demum ad liquidum agnoscimus cum in decursu vitæ sanctæ ea omnia nobis delineata, continuaque rerum serie quasi digito commonstrata cernimus, & orationi ac meditationi copiosam segetem suggerunt.

Neque verò ab his rationibus admodum discrepat ea quam sequimur in vita Christi Domini rebusque ab eo gestis meditandis methodus, nisi quòd tum persona qua de agitur Deus ipse est: propius accedunt qui beatissimæ matris & virginis vitam & gloriam, meditatione reuoluendam descripserunt. Sed hæc dicta sufficiant, non solum vt Sanctorum gesta & vitam, orationi materiam suppedi-
tate posse demonstramus, sed etiam vt in eundem orationi & ijs quæ dicenda sunt viam aperiamus.

CAPVT V.

Quibus præceptionibus meditatio dirigi possit?

Quando ad æternam gloriam tantum habet momenti, & res est adeò sacra, meditatio, nemini dubium esse potest, quin ad eius perfectionem consequendam, non arte, vel præceptis, vel ingenij industria, sed diuinæ gratiæ auxilio sit & liberalitate nitendum. Et verò cum hæc oratio ingressus & accessus proximos ad Deum præbeat, ipse verò à superbis longius abscedat, cum simplicibus autem ^{Prou. 3.} fermocinatio eius, non raro euenire cernimus, vt in meditandi peritia, doctioribus rudiores nõ mediocriter antecellant. nempe abscondit à sapiētibus & prudentibus, quod paruulis, & sola diuina ope fretis reuelat Deus. Itaque hoc primum,

Zz 2

hoc

hoc potissimum, & ante omnia persuasissimum sit, à Dei gratia expectanda omnia, vanumque nobis fore, & in irritum casurum, si ante lucem eius surgentes nos ad opus accinxerimus; at verò si in animos nostros vel tenuis radius diuinae benignitate diluxerit, tum demum si nos illi magno conatu adiunxerimus, ad sancta, æterna, diuina, magna facilitate rapiemur. Vt autem liberalissimus est Deus, vltroque non vocatus adest, ac oblati gratijs allicit & inuitat: profectò nobis deesse non poterit, si quod nostrum est, humiliter diligenterque præstiterimus. Cum verò ad opellam nostram, suam benignus gratiam adiunxerit, leniterque adspirans, nos longius prouexerit: intentissima circumspèctione vitandum, ne ob laborem nostrum, aut aliam quamuis diligentiam, vllam in nos laudis partem deriuare, vel in re benè transacta quidquam nobis arrogare aulimus: est enim hic superbix cogitatus, hæc sui ipsius adulatio vanissima, est inquit veræ virtuti præfens venenum, & diuinis donis obex impenetrabilis. Ijs autem si opulentiari cupis, quidquid demum tibi datum fuerit, gratis, & nullo tuo merito tibi datum autuma; dum adest datum, gratias ex animo age, benè vtere, neque perpetuum putes; si adimitur, iudicij Dei acquiesce, moderatè contende vt recuperes, memor tamè à dextris & à sinistris, per bonam famam & infamiam, in esurie & in abundantia, in secundis & aduersis, tibi semper esse Dei causa ad perfectionis celsiora tendendum.

Quæ cum ita sint, cauendum tamen, ne, dum animum in hoc intendimus vt Deo totus fidat, & sibi penitus diffidat, in ignauiam socordiamque soluamur, & à Dei præscriptis aberremus. nec enim sic nostra est despicienda opera, vt etiam non adhibenda sit: sed sic demissè obedienterque labor noster Deo exhibendus est, vt agnoscamus quàm in labore nostro nihil momenti positum est, illudque ipsum videns Deus, nostri miseratione tangatur, & ad ea nos prouehat, ad quæ nullus noster quantuscumque, & quantumcumque diurnus labor adspirare possit. Dum tamen ita laboramus, & nihil verè dignum tanta mercede peragimus, est labor ille, si in vera demissione perstamus, nostræ imbecillitatis & indigentix, agnitio simul & professio, cum ardentissima diuinæ opis imploratione coniuncta: quæ profectò à diuina bonitate numquam repulsam feret. Quid enim? si amantissimum filium ad rerum præclarissimarum consecutionem, magna animi alacritate, conatu permagno adspirare videat parens, sudores tamen eius omnes in cassum fundi, imò verò timendum ne debilitatum interceptans hostis interimat: quis dubitet quin honestissimus filij labor, optimæ in deo indolis, paterna quasi suo iure subsidia exoret? non secùs si nos videat summus parens Deus nitentes, molientes, anhelantes, vt meditandi orandi que fatigati teneamus, pusionum labores non ridebit, interueniet, vimque suam nostræ debilitati, lucem tenebris, sapientiam ignorantix leniter insinuans, longè, quàm sperabamus, plura & maiora donabit.

Præterea is est diuinæ prouidentix ordo sapientissimus atque iustissimus, vt
qui

qui in minimo infidelis est, ei maxima non credatur, hoc est, qui in eo quod suū est & à se requiritur, manum operi non admouet, huic velut otioso & vecordi, maiora gratiæ dona non addantur, & cui aliqua gratiæ dona sunt data, is eis ad laborare ad conseruationem debeat & augmentum, multumque omnino diligentia, multum conatus, naturæ obseruatio, ordo, methodus, & accuratio præceptionum facit: quippe quæ casu, temerè, neglectè, vel quasi fortuitò fiūt, proculdubio ni accedat aliud, longè minùs perfectæ, minùsque Deo grata sunt, quàm quæ ratione, prudenter, diligenter, destinatoque fiunt. quapropter vt gratiora & perfectiora sunt hæc, ita vel impetrande, vel conseruandæ, atque augendæ diuinæ liberalitati sunt longè aptiora.

Hoc est ergo in meditatione spectandum, vt, quoniam mentis operationem esse diximus, mente & ratione dirigatur. Nihil autem rationi conuenientius est, quàm vt in agendo caueatur temeritas, præsentia animi seruetur, sine certo sibi præfixo, quem ita in omnibus diligenter quæras, vt inuentum stabilias, nec tibi sinas eripi: quapropter si hæc tria de meditatione dixero, nempe quomodo ad eam accedatur, ad finem dirigatur, & in eo confirmetur, satisfacisse me argumento istius credam.

CAPVT VI.

De temeritate in meditationis accessu cauenda.

TRitissimum illud & per omnium ora volitans, sed pernecessarium est sancti Spiritus monitum: *Ante orationem prepara animam tuam, & noli esse quasi homo qui tentat Deum.* Enimvero nonne regiæ maiestatis parcus æstimator & iram meriti putabitur, egenus, sordidulus & rusticus, qui de rebus maximis & intricatissimis apud regem acturus, planè impræmeditatus veniet? tum verò si post pauca & balbutientia verba obmutescat, quis non illum à conspectu regis indignatione iustissima repellendum iudicet? tu verò carni & sanguini immerfam gerēs mentē, qui æterna & ab omni materiæ contagione semora, coniectando & suspicando vix attingis, cuius indignissimæ vilitati vt in conspectum tææ maiestatis veniat, nullus vniquā satis esse possit apparatus, tu mihi ex abrupto, extemporaneus, ad Deum audacter irrumpas? cuius id oris, cuius frōtis fuerit? Cerrè D. Bernard. *serm. 26. de diuersis.* hanc ariditatis & hebetudinis mētis causam reddit, quòd minore reuerentia & sollicitudine ad orationem accedamus; eiq; morbo his verbis medicinam facit; *Quid aliud cogitare debet frater intrans ad orationem, quàm propheticum illud: Ingrediar in locum tabernaculi admirabilis vsque ad dōmum Dei? Omnino siquidē oportet nos orationis tempore curiam intrare caelestem, illam vtiq; curiā, in qua rex regū stellato sedet solio, circumdāte innumerabili & ineffabili beatorum spirituum exercitu. Vnde & ipse qui vide-*